

Андрій Стемпіцький, член СУМ, курсант тоді ще існуючого Харківського Вищого льотного училища,

с. Жовтневе, ЮЖ 313/17, 12.12.1997 р. (з тюрми)

Хай весь світ закричить, що нема України,  
І не було ніколи такої землі!  
Повернусь я спокійно, і цей світ геть відкину,  
Що погрузнув у бруді людської брехні.

Україна існує" Хоч давно вже страждає  
Від упертої тупості власних синів,  
Що в лакейським пориві чоло розбивають,  
І облизують порох з чобіт ворогів!

І не хочуть піднятись, щоб вільно дихнути  
Легкий подих степів, що свободу несуть.  
Їм за щастя, плебеями підлими бути,  
І плодити дітей, що рабами ростуть!

Нащо вам та держава!! Нащо слава і воля!!  
Нащо вам Україна?! Як існує для вас  
Шмат хохляцького сала, і горівки чарчина,  
Що холуям своїм завойовник подасть.

Тож прокинетесь і гляньте на історії правду,  
Що кричить до глухих збайдужілих сердець:  
„де були ви, прокляті, як братам вашим славним  
одягали на голови терновий вінець?!

Як вели до Сибіру?! Як по тюрмах стріляли?  
Як робили сиротами бідних дітей?  
Де були ви, ганебні, як хрести руйнували,  
І свідомість топтали в душах людей?!

Ви – невольничі діти, і нема вам пощади!  
Покарає історія ваше буття,  
Як сміття, вас розвіє революції вітер,  
Що покличе народ до нового життя!

Хай весь світ закричить, що нема України,  
І не було ніколи такої землі!  
Україна була! І повік не загине  
Наша нація славна і наш дух – боротьба!